Germaanse dodencultus.

Het heidense hiernamaals:

De doden namen destijds bij de Germanen een belangrijke plaats in. Ze leefden in één van de 'hiernamaalsen' verder op soortgelijke manier als de levenden in hun wereld. Ook na hun overlijden bleven en blijven de gestorvenen deel uitmaken van de familie, van de sibbe. De grafheuvel van de stamvader in die oude tijden stond op zijn eigen grondstuk en hij bleef ook de bezitter van die grond, de erfgenamen waren slechts de beheerders ervan. De voorouders waakten over het geluk van hun nakomelingen. Omdat ze in hun situatie contact hadden met andere onstoffelijke machten, hadden ze meer kennis over wat zou komen, en over de daden die verricht moesten worden om het eigen lot te kunnen vervullen. Bij alle jaarfeesten worden de voorouders gedacht, maar ook bij rituelen die bij een geboorte of een huwelijk gehouden werden.

Waarom het heidendom?

Waarom zou iemand duizenden jaren willen doorbrengen in het ongewisse, om te wachten op de 'Dag des Oordeels', terwijl ze een direct ticket naar een echt leven na de dood konden krijgen? Dat was een vraag die de christenen al veertienhonderd jaar geleden zichzelf afvroegen bij het bekeren van de heidenen. Radboud van Friesland had een voet in de doopvont, en was klaar om te worden gedoopt toen hij vroeg: *"Waar zijn mijn overleden voorouders op dit moment?"* Wolfram de christelijke missionaris antwoordde: *"'In de hel, met alle andere ongelovigen."* Bij het horen van dit, haalde Radboud zijn voet uit de doopvont en antwoordde: *"Dan zou ik liever daar wonen met mijn eervolle voorouders dan naar de hemel gaan met een groepje van bedelaars."* Wolfram en zijn missionarissen werden verdreven, Wolfram is ternauwernood ontsnapt om te worden geofferd aan de heidense goden.

Waarom niet:

Helheim's burcht is een grote en verschrikkelijke hal waarvan de deuren op het noorden staan, het is gemaakt van slangen en met elkaar verweven, zoals vlechtwerk, met al hun hoofden richting het huis en ze spugen gif, zodat de rivieren van gif door de hal lopen. alle on-eervolle en moordenaars waden deze rivieren af. Dit was misschien wel de reden waarom vele Heidenen tot het christendom zijn bekeerd. Degenen die schuldig waren aan broedermoord, overspel, en andere zonden had niets te verliezen door het omzetten van het christendom, en alles te winnen. Het had alles te maken met de vergeving van zonden, omdat die in principe hen een gratis ticket gaf om te doen wat ze wilden. De weg naar het Heidense hiernamaals (Helheim's burcht) was door, ten onrechte moord te plegen, geen eden breken, geen overspel plegen, en een half dozijn andere zonden. Om daar niet in terecht te komen, moest men een goed, heldhaftige leven lijden. Het christendom, echter, gaf mensen een gemakkelijke uitweg. Zij konden deze dingen doen en nog steeds naar de hemel gaan. Waarom het risico voor eeuwige verdoemenis in de hel, als god al je zonden vergeeft? Dit alles is voor een eenvoudig geloof en niets meer! Het is geen wonder dat veel van de christelijke Angelsaksische koningen, hongerig naar macht en gebrek aan ethiek zich lieten bekeren.

Walhalla:

Walhalla is een speciale hemel, voorbehouden voor de gesneuvelden in de strijd. Voor de Vikingen was het sneuvelen in de strijd de hoogste eer die een man kon halen; de angst om een natuurlijke dood te sterven was zo groot dat veel mannen zich op het sterfbed lieten doorboren met speren, om zo in Walhalla te komen. Volgens de Vikingen was het Walhalla het rijk van de god Wodan. De Vikingen geloofden dat de helden van Wodan dagelijks in de strijd sneuvelen om 's avonds door de Walkuren, van het slagveld naar het Walhalla te worden gebracht. Hier vierden ze feest met varkensvlees of everzwijn en honingwijn. Elke ochtend keerden de strijders terug naar de strijd om opnieuw gedood te worden. Een deel van de gevallenen verbleef ook in Vingolf. Niet alle

gesneuvelden gingen naar Wodan, Freya kreeg de helft van de gevallenen, zij kwamen in Folkvangr, het veld van het volk. Naast het Walhalla bestond nog een ander dodenrijk, Niflhel, die bedoeld was voor de zieken, ouderen, de vrouwen en mannen die een natuurlijke dood waren gestorven. Deze wereld werd geleid door de godin Hel, de dochter van Loki.

Helheim:

Helheim of Helgard is de onderwereld waar de dochter van de god Loki, Hel, verblijf houdt. Het word beschreven als een ruimte gevuld met zielen van diegenen die gestorven zijn aan ziekte of ouderdom. hier stroomt Hvergelmir, de bron der bronnen, en zijn de landen groen.

Helheims nevellanden is de plaats voor oneervolle eedbrekers en andere zondaars. Hier staat de burcht van Hel en daar marteld zij de zondaars, deze plek wordt als eerder beschreven als de hal bestaande uit verweven slangen. Hieromheen is een nare rivier van bloed waar ze in waden. In Helheim ligt ook het strand Nástrandir, het lijkenstrand met het nagelschip genaamd Naglfar, Het is een schip dat gemaakt is van de nagels der doden, die door liefdeloosheid na de dood niet meer zijn geknipt.

Nidhogg vliegt hier samen met zijn soortgenoten over en eet de lijken op.

De walkuren:

Hun doel was om de slagvelden te bezoeken en de heldhaftigste (gedode) strijder te kiezen om hen mee te nemen naar het Walhalla. Zij genoten een goed leven in het Walhalla tot de eindstrijd, de Ragnarök.

Wanneer de Walkuren niet op zoek waren naar helden op het slagveld, hadden ze ook nog een andere taak. Zo bedienden zij de helden in het Walhalla.

De Einherjar:

Gesneuvelde krijgers die door de Walkuren uitverkoren waren om in het Walhalla te verblijven. Mochten feesten tot de Godenschemering of Ragnarök. In het Walhalla werden zij opgeleid om tijdens de Ragnarök te kunnen strijden aan de zijde van Wodan en de zijnen tegen de vijanden van goden. Dit leger wat gevormd werd, hete 'De Einherjar' *(Eigen-overwinnaars of Eén-overwinnaars).*

Grafheuvel:

Men is ervan overtuigd dat de grafheuvels gebruikt werden als begraafplaats, doordat er menselijke resten zijn gevonden. Soms werden meerdere malen mensen in dezelfde grafheuvel begraven. Grafheuvels werden, behalve om de doden een laatste rustplaats te geven, ook gebouwd en gebruikt werden voor verering.

Scheepsgraf:

Een scheepsgraf of bootgraf is een op het land gesitueerde begraafplek waarbij één of meer overledenen in een schip of boot waren begraven.

Een bekend voorbeeld is het Osebergschip, dit is een 9e-eeuwse Vikingschip dat is gevonden in Noorwegen. Waarschijnlijk ging het om begravingen van mensen met vooraanstaande posities. Deze scheepsgraven waren voorzien van een grafheuvel en bleken veel grafgiften te bevatten.

Bronvermelding:

- *Wikipedia.org*
- *Asatru.nl*
- *Seidr, het noordse pad, Linda Wormhoudt.*